

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. OSS-09451/2020-ERU

Jihlava 23. března 2021

Č. j.: 09451-16/2020-ERU

R O Z H O D N U T Í

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava, jako správní úřad věcně příslušný podle § 17 odst. 7 písm. e) bod 2. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení vedeném pod spisovou značkou OSS-09451/2020-ERU, zahájeném na návrh pana [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupeného společností Český spotřebitelský servis energií s.r.o., se sídlem Podhorská 377/20, 466 01 Jablonec nad Nisou, IČ 05885981 (dále též „navrhovatel“), ve věci sporu se společností CENTROPOL ENERGY, a.s., se sídlem Vaníčkova 1594/1, 400 01 Ústí nad Labem, IČ 25458302 (dále též „odpůrce“), podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“),

r o z h o d l t a k t o :

Právní vztahy mezi panem [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], jako zákazníkem, a společností CENTROPOL ENERGY, a.s., se sídlem Vaníčkova 1594/1, 400 01 Ústí nad Labem, IČ 25458302, jako obchodníkem s elektřinou a s plynem, založené smlouvou o sdružených službách dodávky elektřiny k odběrnému místu EAN [REDAKCE] ze dne 25. června 2018 č. 0000973432 a smlouvou o sdružených službách dodávky plynu k odběrnému místu EIC [REDAKCE] ze dne 25. června 2018, zanikly uplynutím doby trvání smlouvy ke dni 25. září 2020.

O d ů v o d n ě n í:

I. Podstata sporu

Energetický regulační úřad (dále též „ERÚ“) obdržel dne 26. října 2020 od navrhovatele návrh na zahájení správního řízení s odpůrcem. Navrhovatel se tímto návrhem domáhá určení, že právní vztahy založené smlouvami o sdružených službách dodávky elektřiny a plynu, resp. Žádostmi o změnu smlouvy ze dne 25. června 2018 zanikly uplynutím doby trvání smlouvy ke dni 25. září 2020.

V rámci vylíčení skutkových okolností případu navrhovatel zejména uvedl, že dne 25. června 2018 uzavřel s odpůrcem, jako dodavatelem elektřiny a plynu, dodatek smlouvy (nazvaný jako Žádost o změnu smlouvy) k odběrnému místu EAN [REDAKCE] a k odběrnému místu EIC [REDAKCE]. Oba dodatky byly uzavřeny na dobu určitou, a to 27 měsíců. Počátek odběru dle změněných smluv byl stanoven na 1. července 2018, platnost smluv tak podle navrhovatele měla vypršet dne 25. září 2020.

Již před uplynutím doby trvání závazku, a to v dostatečném předstihu, dal navrhovatel prostřednictvím svého zástupce společnosti Český spotřebitelský servis energií s.r.o., která navrhovatele zastupovala na základě plné moci ze dne 8. července 2019, odpůrci najevo,

že si ve smluvních vztazích nepřeje pokračovat. Ačkoliv byly dokumenty odpůrci zaslány elektronicky prostřednictvím e-mailu dne 30. dubna 2020 s dostatečným předstihem a jednoznačně vyjadřovaly vůli navrhovatele ve smluvních vztazích dále nepřetržovat, tak tomuto požadavku odpůrce nevyhověl a automaticky prodloužil platnost smluv na další období s odkazem, že nebyla dodržena výpovědní doba.

Podle navrhovatele měl odpůrce, bez ohledu na to, že byly dokumenty nazvány jako výpovědi, posoudit tyto dokumenty a texty e-mailů dle jejich obsahu jako nesouhlas s prolongací smlouvy. Odpůrce dále tvrdil, že nebyla dodržena výpovědní doba, i když tím zřejmě zamýšlel, že nebyly splněny podmínky pro projevení vůle k neprodloužení smlouvy. Odpůrce upravuje ve svých dokumentech lhůtu, ve které je možné učinit projev vůle nepokračovat dále ve smluvním vztahu rozdílně. Ve všeobecných obchodních podmínkách je tato lhůta uvedena jako nejdříve 6 a nejpozději 5 měsíců před koncem platnosti smlouvy (což bylo podle navrhovatele splněno), ale v produktových podmínkách se jedná o lhůtu nejdříve 4 a nejpozději 3 měsíce před koncem platnosti smlouvy.

Podle navrhovatele jsou však tato ujednání, obzvláště za situace, kdy každý dokument upravuje lhůty jinak a jako lhůtu trvající pouze jeden měsíc, pro navrhovatele jako spotřebitele neúčinná podle § 1813 občanského zákoníku spolu s přílohou směrnice rady 93/13/EHS. Podle navrhovatele tak byly dány veškeré podmínky, aby smlouvy skončily vypršením jejich platnosti.

Energetický regulační úřad oznámil účastníkům řízení dne 9. listopadu 2020 zahájení správního řízení a zároveň vyzval odpůrce k vyjádření k návrhu.

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 23. listopadu 2020 zejména uvedl, že na základě uzavření Žádosti o změnu smlouvy ze dne 25. června 2018 došlo k úpravě obchodních podmínek na Všeobecné podmínky poskytování služeb platné a účinné od 25. května 2018, k úpravě platnosti smlouvy od data podpisu Žádosti na 27 měsíců s automatickou prolongací a zároveň k nastavení produktu D PARTNER FER_EON od 1. července 2018 do 30. září 2020. Dne 30. dubna 2020 byla odpůrci doručena výpověď od společnosti Český spotřebitelský servis energií s.r.o. Dne 25. května 2020 bylo této společnosti odesláno vyjádření se zamítnutím výpovědi z důvodu nedodržení výpovědní lhůty.

Termín možného ukončení byl v době přijetí výpovědi k datu 25. září 2020 s výpovědní lhůtou 3-4 měsíce před koncem závazku podle podepsaných produktových podmínek, tzn. že výpověď měla být doručena v období od 25. května – 25. června 2020, jelikož se ujednání o výpovědní lhůtě z obchodních podmínek nevztahuje ke sjednanému produktu Partner.

Dne 11. září 2020 byla odpůrci doručena reklamace zamítnutí výpovědi od společnosti Český spotřebitelský servis energií s.r.o., které bylo dne 22. září 2020 zasláno vyjádření se zamítnutím reklamace z důvodu nedodržené výpovědní lhůty. Odpůrce tak postupoval v souladu se Žadostí.

Na vyjádření odpůrce reagoval navrhovatel dne 1. prosince 2020 v zastoupení společnosti Český spotřebitelský servis energií s.r.o. Ve vyjádření navrhovatel nesouhlasí s argumentací odpůrce a domnívá se, že skutečnost, že se ujednání v obchodních podmínkách nevztahují ke sjednanému produktu PARTNER považuje za účelové a znemožňující navrhovateli vypovědět smlouvu. Podle navrhovatele, pokud spotřebitel může zabránit automatickému prodloužení smlouvy oznámením učiněným v konkrétním ohraničeném období trvání smlouvy, jedná se o nepřiměřené ujednání v neprospěch spotřebitele a jako k takovému se k němu nepřihlíží. Rovněž ujednání v obchodních podmínkách, která jsou překvapivá a ujednaná v neprospěch spotřebitele, jsou neúčinná. Navrhovatel nemohl být schopen v řádném termínu a správně vypovědět takto postavenou smlouvu.

Odpůrce zaslal reakci na vyjádření navrhovatele dne 19. ledna 2021, ve které odpůrce uvádí, že jeho předchozí vyjádření se týkalo pouze odběrného místa navrhovatele EAN [REDAKCE], proto dále poskytují informace rovněž k dalším odběrným místům.

Odpůrce proto komplexně popsal, že pro odběrná místa EAN [REDAKCE] a EIC [REDAKCE] obdržel odpůrce podepsané Žádosti o změnu smlouvy ze dne 25. června 2018. Tím došlo k úpravě obchodních podmínek na Všeobecné podmínky poskytování služeb platné a účinné od 25. května 2018, k úpravě platnosti smluv od podpisu Žádostí na 27 měsíců s automatickou prolongací a k nastavení produktu D PARTNER FER_EON od 1. července 2018 do 30. září 2020.

Pro odběrné místo EAN [REDAKCE] byla dne 30. dubna 2020 doručena odpůrci od společnosti Český spotřebitelský servis energií s.r.o. výpověď. Dne 25. května 2020 bylo této společnosti zasláno vyjádření se zamítnutím této výpovědi z důvodu nedodržené výpovědní lhůty. Dne 11. září 2020 tato společnost zamítnutí výpovědi reklamovala a odpůrce na reklamaci reagoval zamítavě dne 22. září 2020.

Pro odběrné místo EIC [REDAKCE] byla dne 30. dubna 2020 doručena odpůrci od společnosti Český spotřebitelský servis energií s.r.o. výpověď. Dne 25. května 2020 bylo této společnosti zasláno vyjádření se zamítnutím této výpovědi z důvodu nedodržené výpovědní lhůty. Dne 29. července 2020 tato společnost zamítnutí výpovědi reklamovala a odpůrce na reklamaci reagoval zamítavě dne 30. července 2020.

Dne 11. září 2020 byla odpůrci doručena reklamace zamítnutí všech výpovědí od společnosti Český spotřebitelský servis energií s.r.o., které bylo dne 22. září 2020 odesláno vyjádření se zamítnutím.

Odpůrce dále uvádí, že u všech odběrných míst byl termín možného ukončení v době přijetí výpovědi k 25. září 2020 s výpovědní lhůtou 3-4 měsíce před koncem závazku dle podepsaných produktových podmínek a před smluvních informací, tzn. výpověď měla být doručena v období od 25. května 2020 do 25. června 2020. Podle odpůrce takovéto ustanovení není v rozporu s § 1813 občanského zákoníku, neboť pravidla pro výpověď smlouvy jsou pro obě smluvní strany stejná. Účelem takto dohodnutého „okna“ pro výpověď je zajistit, aby obě strany smlouvy měly s rozumným předstihem před výročí smlouvy jistotu, zda smluvní vztah bude pokračovat, nebo nikoliv. Účelem je, aby takové rozhodnutí nepadlo ani příliš brzy po uzavření smlouvy, ani na poslední chvíli před jejím výročí. Odpůrce dále zmiňuje, že v tomto případě není ani rozhodné ustanovení směrnice 93/13/EHS.

Odpůrce se domnívá, že z obchodních podmínek jasně vyplývalo, že produktové podmínky mají před nimi přednost a o této přednosti musel zákazník vědět, když sám počítá s dobou trvání smlouvy na 27 měsíců, jak je uvedeno v produktových podmínkách. Ujednání o výpovědi bylo zcela jasné a je zřejmé, že navrhovatel mu porozuměl. Rovněž i pro podtržení významu produktových podmínek jsou předkládány zákazníkovi zvlášť k podpisu. Samotné rozmezí 30 dnů, ve kterých mohl zákazník smlouvu vypovědět je dostatečně dlouhé, dopředu známé a pro obě strany shodné.

Navrhovatel na výše uvedené vyjádření odpůrce reagoval dne 7. února 2021, ve kterém nesouhlasí s uvedenými argumenty odpůrce a poukazuje na to, že spotřebitel nemá takové možnosti, aby mohl hlídat, kdy a jak je nutno vyslovit nesouhlas s automatickou prolongací smlouvy. Podle navrhovatele je zcela zásadní, že své právní jednání učinil s dostatečným předstihem a dal tak odpůrci včas najevo, že si s ním nepřeje být nadále ve smluvním vztahu. Navrhovatel dále uvádí, že nelze důvodně očekávat, že pro každý produkt bude upravena rozdílná doba pro vyslovení nesouhlasu s automatickou prolongací.

ERÚ přípisem č. j. 09451-13/2020-ERU poskytl oběma stranám sporu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Odpůrce se k této možnosti a předchozímu vyjádření navrhovatele vyslovil ve smyslu, že navrhovatel uvádí ničím nepodložená tvrzení. Dále, že odpůrce musí hlídat tisíce lhůt pro podání výpovědí, a proto je zásadní, aby zákazníci je podávali v řádných termínech. Podle odpůrce je rozhodující, že navrhovatel neučinil svůj nesouhlas v souladu s tím, co bylo sjednáno mezi stranami. Odpůrce rovněž rozporuje, že není možné, aby zákazník očekával různou délku určitých smluvních vztahů, a nikoliv už různé podmínky pro jejich ukončení.

II. Posouzení věci

1) Otázka rozhodovací pravomoci Energetického regulačního úřadu

Předmětem tohoto řízení je požadavek navrhovatele na určení, že právní vztahy založené smlouvami o sdružených službách dodávky elektřiny a plynu ze dne 25. června 2018 zanikly uplynutím doby trvání smlouvy ke dni 25. září 2020.

Podle ustanovení § 17 odst. 7 písm. e) bodu 2. energetického zákona platí, že na návrh zákazníka v postavení spotřebitele odebírajícího elektřinu, plyn nebo tepelnou energii pro spotřebu v domácnosti nebo zákazníka, který je fyzickou osobou podnikající, Energetický regulační úřad rozhoduje spory o určení, zda právní vztah mezi zákazníkem a držitelem licence, jehož předmětem je dodávka nebo distribuce elektřiny, plynu nebo tepelné energie, vznikl, trvá nebo zanikl, a kdy se tak stalo.

Navrhovatel jako zákazník odebírající elektřinu a plyn pouze pro spotřebu v domácnosti je osobou legitimovanou k podání návrhu ve smyslu citovaného ustanovení. Odpůrce je naproti tomu držitelem licence na obchod s elektřinou č. 140805731 a s plynem č. 241330508. V případě projednávaného sporného řízení, jsou tak oba účastníci sporu věcně legitimovanými subjekty.

Vzhledem k výše uvedenému je Energetický regulační úřad věcně příslušný o požadavku navrhovatele podle § 17 odst. 7 písm. e) bod. 2 energetického zákona rozhodnout.

2) Posouzení zániku právního vztahu

V řízení bylo prokázáno, že dne 25. června 2018 byly mezi odpůrcem a navrhovatelem sjednány Žádosti o změnu smlouvy pro odběrná místa EAN [REDAKCE] a EIC [REDAKCE] (dále též „Smlouva“, resp. „Smlouvy“) s produktem PARTNER/FÉR. Strany sporu se shodly na skutečnosti, že dne 30. dubna 2020 byly odpůrci pro obě odběrná místa doručeny výpovědi Smluv od společnosti Český spotřebitelský servis energií s.r.o., který na základě plné moci ze dne 8. července 2019 jednal ohledně ukončení Smluv jménem navrhovatele.

Na začátek je nutné stanovit řádné označení pro úkony datované dnem 13. srpna 2019 a učiněné zástupcem navrhovatele dne 30. dubna 2020. Odpůrce je nazývá výpověďmi, i přes fakt, že sám odpůrce tyto úkony neuznal z důvodu, že nebyly řádně učiněny podle podmínky pro písemné vyjádření, že jedna ze smluvních stran trvá na ukončení Smlouvy k danému datu, tedy tzv. nesouhlas s automatickou prolongací smlouvy, jinak také vyjádření vůle ukončit smlouvy k datu jejich výročí apod. Rovněž z obsahů úkonů doručených odpůrci dne 30. dubna 2020 je patrné, že se právě o takové vyjádření jedná, když tyto úkony nesou název „Věc: Žádost o ukončení smlouvy o sdružených dodávkách plynu, resp. elektřiny“ a v těchto úkonech zástupce navrhovatele žádal o ukončení Smluv po uplynutí výpovědní doby k datu 25. září 2020, tj. ke konci platnosti Smluv. Tyto úkony tak nejsou ničím jiným než právě navrhovatelovým nesouhlasem s automatickou prolongací Smluv a jeho vyjádřením, že si přeje ukončit Smlouvy k datu jejich výročí. Odpůrce toto nerozporuje, ovšem vzhledem k tomu, že tyto úkony nazývá výpověďmi bylo nutné tento fakt postavit najisto. Nadále tak úkony

učiněné k ukončení Smluv budou v rozhodnutí nazývány jako nesouhlasy s automatickou prolongací Smluv.

Navrhovatel se domnívá, že zasláné nesouhlasy s automatickou prolongací Smluv, nabyly právních účinků, jelikož byly zaslány s dostatečným předstihem a bylo s dostatečným předstihem dáno odpůrci najevo, že si navrhovatel nepřeje nadále setrvat ve smluvních vztazích. Odpůrce naproti tomu tvrdí, že nesouhlasy s automatickou prolongací Smluv nemohly vyvolat zánik právních vztahů, jelikož nebyla dodržena „výpovědní lhůta“, přičemž fakticky tímto odpůrce myslí a odkazuje na lhůtu, která je stanovena k doručení nesouhlasu s automatickou prolongací Smluv. Nesouhlasy s automatickou prolongací Smluv měly podle odpůrce být zaslány podle lhůty uvedené v produktových podmínkách, která je odlišná od lhůty podle Všeobecných podmínek poskytování služeb (dále též „VPPS“) a činí nejdříve 4 měsíce a nejpozději 3 měsíce před koncem Smluv, tedy nesouhlasy měly být zaslány v rozmezí od 25. května 2020 do 26. června 2020.

Spornou otázkou v daném řízení je, zda byly nesouhlasy s automatickou prolongací Smluv zaslány řádně a mohly tak způsobit zánik právních vztahů založených Smlouvami.

Smlouvy byly sjednány dne 25. června 2018, jejich účinky nastaly podle těchto Smluv ke dni podpisu zákazníka, tedy ke dni 25. června 2018. I když strany uvádějí, že odběr, resp. nastavení sjednaného produktu mělo nastat dnem 1. července 2018, nenachází se pro toto tvrzení ve Smlouvách opora a zřejmě tímto strany odkazují na platnost ceníku, který je podle Smluv účinný od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po doručení Smlouvy odpůrci. Tato skutečnost ovšem nijak nemění účinnost Smluv ke dni 25. června 2018, jelikož účinnost Smluv je Smlouvami výslovně definována ke dni podpisu Smluv zákazníkem („*Účinky dohody podle této Dohody vznikají ke dni podpisu Zákazníka*“).

Smlouvami byl sjednán produkt PARTNER/FÉR, jehož bližší specifikace je, podle Smluv, uvedena v Produktových podmínkách. Produktové podmínky, jakož i ceník a VPPS platné a účinné od 25. května 2018, které si strany Smlouvami sjednaly pro jejich právní vztahy, byly ve Smlouvách uvedeny jako její přílohy a zaneseny tak pro dané právní vztahy. Produktové podmínky Partner pro obě odběrná místa doložil správnímu orgánu odpůrce, přičemž tyto podmínky jsou navrhovatelem samostatně podepsány a z vyjádření navrhovatele je jasné, že je má k dispozici.

Produktové podmínky Partner v části *Doba trvání Smlouvy* stanovují pro obě odběrná místa shodně, že Smlouvy jsou uzavřeny na dobu určitou, která končí uplynutím 27 měsíců od zahájení dodávek příslušné komodity (v projednávaném případě tak od účinnosti Smluv, jelikož Smlouvy uvádí, že v případě, kde se v přílohách Smluv bude hovořit o zahájení dodávek, má se tím na mysli zahájení dodávek podle Smluv, tj. den podpisu Smlouvy zákazníkem, od něhož vznikají účinky Smluv), není-li zvoleným ceníkem určena jiná doba trvání Smlouvy. Lze předpokládat, že ceník neurčil jinou dobu trvání, jelikož sami účastníci řízení se shodli na datu ukončení Smluv ke dni 25. září 2020, což rovněž odpovídá datu skončení Smluv po 27 měsících od data účinnosti dne 25. června 2018. Smlouvy tak mohly být ukončeny ke dni 25. září 2020.

Produktové podmínky dále uvádí, že pokud žádná ze stran nedoručí v období nejdříve 4 měsíců a nejpozději 3 měsíců před uplynutím doby trvání Smluv druhé straně písemné oznámení, že trvá na jejím ukončení k uvedenému datu, Smlouvy se automaticky prodlužují vždy o původně sjednanou dobu (a to i opakovaně).

VPPS platné a účinné od 25. května 2018, které byly Smlouvami určeny jako rozhodné pro dané právní vztahy určují v čl. III *Ukončení Smlouvy* bod 5., že Pokud žádná strana nedoručí v období nejdříve 6 měsíců a nejpozději 5 měsíců před uplynutím doby trvání smlouvy druhé

straně písemné oznámení, že trvá na jejím ukončení k uvedenému datu, smlouva se automaticky prodlužuje vždy o původně sjednanou dobu, a to i opakovaně.

Uvedené dokumenty jsou stejné právní povahy, přičemž lhůty pro učinění nesouhlasu s automatickou prolongací jsou v nich uvedeny rozdílně. VPPS ovšem možnou kolizi těchto dokumentů řeší v čl. I *Základní ustanovení* bod 2, kde je v poslední větě tohoto bodu stanoveno, že ustanovení produktových podmínek mají přednost před ustanoveními VPPS, jsou-li s nimi v rozporu. Smluvní strany si toto pravidlo prostřednictvím VPPS sjednaly a je tak nutné, na dané právní vztahy použít pravidlo pro učinění nesouhlasu s automatickou prolongací Smluv podle Produktových podmínek Partner.

Vzhledem k důvodu odmítnutí nesouhlasů s automatickou prolongací Smluv odpůrcem a tím nepřiznání z nich vzniklých právních následků, je zásadní posouzení dodržení Smluv, resp. jejich částí obsažených v Produktových podmínkách, když smluvní strany ve smyslu § 1751 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) část obsahu Smluv určily odkazem na produktové podmínky. V těchto podmínkách je obsažena úprava ukončení Smluv uzavřených s produktem Partner. Konkrétně produktové podmínky udávají, že pokud žádná ze stran nedoručí v období nejdříve 4 měsíců a nejpozději 3 měsíců před uplynutím doby trvání Smluv druhé straně písemné oznámení, že trvá na jejím ukončení k uvedenému datu, Smlouvy se automaticky prodlužují vždy o původně sjednanou dobu (a to i opakovaně).

Podstatou sporu je posouzení nesouhlasů s automatickým prodloužením Smluv, ve smyslu výše uvedeného ustanovení Produktových podmínek, zaslaných ovšem dříve než 4 měsíce před uplynutím doby trvání Smluv. Odpůrci byly nesouhlasy doručeny dne 30. dubna 2020, byť podle počítání ve smyslu výše uvedeného ustanovení Produktových podmínek měly takové úkony být formálně učiněny nejdříve dne 25. května 2020, vzhledem ke konci doby trvání Smluv ke dni 25. září 2020. Navrhovatel tak učinil tyto úkony prakticky o 25 dní dříve.

Občanský zákoník v § 1751 odst. 1 umožňuje část obsahu smlouvy určit odkazem na obchodní podmínky, resp. produktové podmínky, které navrhovatel připojí k nabídce nebo které jsou stranám známy. Odchylná ujednání ve smlouvě mají před zněním obchodních podmínek přednost.

Produktové podmínky vytvořené odpůrcem mají materiálně povahu obchodních podmínek, ačkoli formálně obchodními podmínkami nazvány nejsou. Produktové podmínky totiž určují část obsahu Smluv ve smyslu § 1751 odst. 1 občanského zákoníku, a to konkrétně cenové a platební podmínky a dobu trvání Smluv. Z tohoto důvodu na ně lze použít ustanovení občanského zákoníku vztahující se k obchodním podmínkám.

Smluvním stranám nelze bránit, aby ve smlouvě určily, že se jejich práva a povinnosti budou řídit obchodními podmínkami, na které ve smlouvě postupem podle § 1751 odst. 1 občanského zákoníku odkáží. Takový postup odpůrce využil, když jako navrhovatel smlouvy určil část Smluv odkazem na Produktové podmínky.

Nejedná-li se o právní styk mezi podnikateli, vyžaduje se, aby takové podmínky byly k nabídce přiloženy anebo aby byly stranám při uzavření smlouvy známy. Při poskytování služeb nebo opakovaných dodávkách zboží jsou vytvářeny smluvní závazky s velkým množstvím spotřebitelů, s odkazem na obchodní podmínky jedné ze smluvních stran. Obchodní podmínky lze tedy chápat jako předpřipravená a opakovaně používaná ustanovení vztahující se na všechny smlouvy obsahující příslušný odkaz.

Občanský zákoník tímto způsobem podnikateli umožňuje v případě uzavírání velkého množství smluv jednání ve věci obsahu smlouvy zjednodušit odkazem na předem známé obchodní podmínky, když není z ekonomického a praktického hlediska důvodné přistupovat

k individuálnímu vyjednávání obsahu každé jednotlivé smlouvy. U tohoto typu smluv s využitím odkazu se vychází z paušálního souhlasu přístupující strany, které jsou obchodní podmínky známé nebo jsou připojeny k nabídce.

U osoby přístupující ke smlouvě, které je předpřipravený dokument předložen k podpisu, očekáváme, že nebude vynakládat ekonomické prostředky a úsilí na prostudování něčeho, co stejně nemůže změnit. Takový postup není fakticky možný a je běžně při uzavírání smluv v prostředí energetiky podnikateli využíváný.

Další motivací pro souhlas s obsahem dokumentu je důvěra v profesionální jednání protistrany. Smlouvu, a především obchodní podmínky, reálně čte přístupující strana v postavení zákazníka fyzické osoby nepodnikající jen velmi zběžně. Přístupující strana má obecnou představu o tom, jaké otázky jsou v textu řešeny, podepisuje po ústním projednání, při kterém jí byl obsah dokumentu shrnut a spoléhá na to, že text byl připraven v dobré víře či poctivě. Souhlas takové osoby lze chápat jako souhlas s každou úpravou, která se udržuje v uvedených mezích.

Aby nebyla přístupující strana zcela právně a fakticky bezmocná vůči jednání podnikatele, který využil postup podle § 1751 občanského zákoníku, upravuje občanský zákoník další pravidla dopadající na smlouvy odkazující na obchodní podmínky. Jedná se především o pravidla podle § 1752 a § 1753 občanského zákoníku, protože je totiž zcela běžné, odpovídající reálným potřebám života, že přístupující strana zjistí konkrétní dopad ujednání v obchodních podmínkách až v okamžiku, kdy skutečný význam takového ujednání zjistí až v době jeho aplikace.

Taková praktická situace nastala až v okamžiku, kdy navrhovatel projevil úmysl ukončit Smlouvy a byl negativně konfrontován s tím, že odpůrce neakceptuje provedené úkony z důvodu nedodržení výpovědní lhůty. Navrhovatel si toto vyjádření správně vyložil tak, že nebyla dodržena lhůta pro podání nesouhlasu s automatickou prologací Smluv.

Navrhovatel nejprve odpůrci argumentoval, že limitující lhůta pro podání nesouhlasu s automatickou prologací podle VPPS je protiprávní, avšak v řízení dále doplnil, že za protiprávní považuje i lhůtu uvedenou pro tento úkon v produktových podmínkách. Podle navrhovatele bylo zejména zásadní, že úkon byl učiněn s dostatečným předstihem a odpůrci tak dal dostatečně najevo, že si nadále nepřeje pokračovat ve smluvních vztazích.

Navrhovatel napadá ujednání určující limitující lhůtu pro podání nesouhlasu s automatickou prologací Smluv jako vůči němu neúčinné s odkazem na § 1813 občanského zákoníku. V tomto ustanovení jsou definována jako zakázaná ujednání, která zakládají v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv nebo povinností stran v neprospěch spotřebitele. Ač se správní orgán s touto právní kvalifikací neztotožňuje, jelikož podle právního názoru správního orgánu je uvedené ustanovení nesprávné z jiného právního důvodu, lze z kontextu námitky navrhovatele dovozovat, že nepovažuje za správné odmítnutí nesouhlasů s automatickou prologací Smluv z důvodu jejich předčasnosti. Materiálně tímto rozporuje obsah ujednání obsaženého v Produktových podmínkách a právní následky dovozované z tohoto ujednání vůči navrhovateli.

Jedním z pravidel občanského zákoníku kompenzujících právní dopad ujednání obsažených v obchodních podmínkách, stejně jako v Produktových podmínkách, vůči přístupující straně je § 1753 občanského zákoníku.

Podle tohoto ustanovení platí, že *„Ustanovení obchodních podmínek, které druhá strana nemohla rozumně očekávat, je neúčinné, nepřijala-li je tato strana výslovně; k opačnému ujednání se nepřihlíží. Zda se jedná o takové ustanovení, se posoudí nejen vzhledem k jeho obsahu, ale i ke způsobu jeho vyjádření.“*

Jedná se o ochranu před tzv. překvapivým ujednáním zahrnutým v obchodních podmínkách. Takové překvapivé ujednání je považované za neúčinné, pokud jej druhá strana výslovně nepřijala. Zda se jedná o překvapivé ujednání, je třeba posoudit podle jeho obsahu a způsobu jeho vyjádření.

Taková překvapivost ujednání může vyplývat buď z jeho předmětu, nebo z jejího obsahu. Z hlediska předmětu bude překvapivá klauzule, která upravuje otázku, jež se běžně v daném typu smluv při daném typu transakcí neřeší. Z hlediska obsahu pak bude překvapivé ustanovení, které sice řeší otázku očekávanou, ale neočekávaným způsobem, nejčastěji nevýhodně pro přistupující stranu.

To, co mohla strana rozumně očekávat, posoudíme podle obvyklého obsahu smluv v daném segmentu, s přihlédnutím k povinnosti každého účastníka soukromoprávních vztahů jednat poctivě.

Jak bylo uvedeno výše, problematickou pasáží Produktových podmínek je část upravující časový prostor pro oznámení zákazníka o zájmu na ukončení smlouvy uzavřené na dobu určitou.

Toto pravidlo je vyjádřeno takto: *„Pokud žádná strana nedoručí v období nejdříve 4 měsíců a nejpozději 3 měsíců před uplynutím doby trvání Smlouvy druhé straně písemné oznámení, že trvá na jejím ukončení k uvedenému datu, Smlouva se automaticky prodlužuje vždy o původně sjednanou dobu (a to i opakovaně).“*

Podle požadavku § 1753 občanského zákoníku je třeba toto ustanovení posoudit podle obsahu a způsobu jeho vyjádření. Obsah ujednání je jazykově jasný, nevyvolává sám o sobě žádné pochybnosti o tom, že smluvní strana musí v rozmezí 4 až 3 měsíců před uplynutím doby trvání Smluv písemně oznámit, že trvá na jejím ukončení k uvedenému datu.

Překvapivá povaha takového ujednání ovšem vyplývá z celkového kontextu Smluv. Jak bylo ERÚ z obsahu Smluv zjištěno, tyto v celé svém obsahu neobsahují dobu trvání smlouvy. Doba trvání smlouvy lze dovozovat až z Produktových podmínek, kde je uvedeno, že *„Smlouva se uzavírá na dobu určitou, která končí uplynutím 27 měsíců od zahájení dodávek příslušné komodity, není-li zvoleným ceníkem určena jiná doba trvání Smlouvy.“* Přičemž, jak již bylo řečeno, v projednávaném případě Smlouvy byly účinné ke dni podpisu zákazníkem, tedy ke dni 25. června 2018.

Již okolnost zjištění doby trvání smlouvy až z Produktových podmínek je značně nestandardní a pro spotřebitele způsobující nejistotu ohledně doby trvání právního vztahu. Podobu a obsah smluvní dokumentace přitom určil odpůrce ve smyslu § 1798 odst. 1 občanského zákoníku.

Nicméně pro předmět sporu je podstatné, zda navrhovatele mohlo právně limitovat v právním jednání omezení upravené v Produktových podmínkách o tom, že nesouhlas s automatickou prolongací Smluv bylo třeba zaslat nejdříve 4 měsíce a nejpozději 3 měsíce před koncem doby trvání Smluv.

V tomto případě odpůrce nepřiznal právnímu jednání navrhovatele ze dne 30. dubna 2020 zamýšlené právní následky, protože odpůrce mohl právně jednat nejdříve dne 25. května 2020, tj. 4 měsíce před uplynutím doby určité.

Při posouzení této dílčí otázky vyplývající z aplikace ustanovení Produktových podmínek dospěl ERÚ k závěru, že toto ujednání omezující počátek časového prostoru pro učinění nesouhlasu s automatickou prolongací Smluv nejdříve 4 měsíce před koncem doby určité je neúčinné ve smyslu § 1753 občanského zákoníku.

Jak již bylo uvedeno výše, Smlouvy neobsahují žádné ujednání o tom, že se jedná o Smlouvy uzavřené na dobu určitou. V textu Smluv není žádná část označená jako doba trvání Smlouvy, resp. doba trvání závazků.

Přitom takovou obsahovou náležitost Smlouvy vyžaduje ve vztahu k dodávkám elektřiny § 50 odst. 2 spolu s § 72 odst. 2 energetického zákona ve vztahu k dodávkám plynu. Doba trvání smlouvy je možné dovozovat až ze sjednaného produktu PARTNER/FÉR a následných Produktových podmínek. Již samotná právní konstrukce smluvní dokumentace je pro spotřebitele nevýhodná z hlediska její přehlednosti a možnosti jednoduchého zjištění doby trvání právního vztahu.

Dalším podstatným nedostatkem takového způsobu ujednání ve smyslu nepřehlednosti, nikoli nezákonnosti, ohledně zjištění doby trvání Smlouvy je skutečnost, že z vlastního textu Smluv není zjistitelné, že zákazníka v případě ukončení Smlouvy tíží povinnost oznámení o dalším pokračování právního vztahu v časové limitaci uvedené v Produktových podmínkách.

Teprve v tomto ujednání zákazník zjistí, že pro ukončení smlouvy uzavřené na dobu určitou musí realizovat další právní úkon v podobě písemného oznámení o tom, že trvá na ukončení Smlouvy uzavřené na dobu určitou. Pro takový úkon je přitom určené časové rozmezí 4-3 měsíců před uplynutím doby určité.

Právě skutečnost zániku závazků uplynutím doby určité 27 měsíců způsobuje, že ujednání Produktových podmínek v části „*Doba trvání Smlouvy*“ o omezení lhůty rozhodné pro učinění nesouhlasu s automatickou prolongací Smluv nejdříve 4 měsíce před koncem doby určité je pro navrhovatele ujednáním, které nemohl rozumně očekávat, a tudíž ujednáním neúčinným.

Podle názoru správního orgánu neexistuje rozumný a objektivní důvod, aby spotřebitel musel činit úkon o nesouhlasu s dalším prodloužením smlouvy nejdříve 4 měsíce před uplynutím doby určité.

V případě smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny podle § 50 odst. 2, resp. plynu podle § 72 odst. 2 energetického zákona, je hlavním závazkem smluvní strany dodávka elektřiny/plynu. Smluvní strany se dohodly, že závazky jsou uzavřeny na dobu určitou 27 měsíců. Z této skutečnosti vyplývá, že obě strany smlouvy od počátku věděly, že závazky dodávky elektřiny a plynu budou trvat do 25. září 2020. Pokud odpůrce do vlastních Produktových podmínek zapracoval nezbytnost dalšího úkonu zákazníka, aby byly Smlouvy skutečně ukončeny ke dni uplynutí doby určité, lze dospět k závěru, že se jedná o neobvyklé ujednání, jehož smysl a účel nebyl navrhovateli vysvětlený.

Překvapivost ujednání o povinnosti učinit nesouhlas nejdříve 4 měsíce před koncem doby trvání Smluv navrhovatele subjektivně dostihla až v okamžiku, kdy tento úkon učinil a následně zjistil, že jeho úkonu z důvodu předčasnosti nebyly odpůrcem přiznány požadované právní následky.

Odpůrce uvádí, že navrhovatel si musel být vědom ujednání o lhůtě pro zaslání nesouhlasu s automatickou prolongací Smluv podle Produktových podmínek, jelikož tyto podmínky zjevně četl, když právě z nich byl schopen určit dobu trvání Smluv.

Ovšem jak vyplývá z výše uvedeného, navrhovatel se s touto lhůtou seznámil, až po provedení nesouhlasů s automatickým prodloužením Smluv, kdy odpůrce tyto úkony neakceptoval. Je samozřejmé, že navrhovatel, poté co mu odpůrcem bylo sděleno, že nedodržel lhůtu k provedení daných úkonů, musel v dostupných smluvních dokumentech hledat, co tím odpůrce myslí a následně se získanými znalostmi argumentovat. Nelze však říci, že pokud se navrhovatel následně s určitými ujednáními byl nucen seznámit, byly již od počátku smluvních vztahů řádně sjednány.

Na základě racionální úvahy správního orgánu vycházející ze zjištěných okolností přitom není rozdílu, jestli navrhovatel sdělil zájem na ukončení Smluv necelých 5 měsíců předem, jak to skutečně v dubnu 2020 provedl, nebo až 4 měsíce před koncem doby určité, jak požadoval odpůrce podle Produktových podmínek v části „*Doba trvání Smlouvy*“.

Podstatná je skutečnost, že odpůrce věděl, že navrhovatel nemá zájem na dalším prodloužení pokračování právních vztahů a závazků k dodávce elektřiny a plynu a tuto informaci odpůrci sdělil. Nemá přitom žádný právní ani věcný význam pro nerušené pokračování dodávky elektřiny až do 25. září 2020, pokud byl nesouhlas učiněn v časovém předstihu.

Naopak lze dovodit, že tímto jednáním navrhovatele si smluvní strany na jisto předem ujasnily, že jejich právní vztahy nebudou pokračovat. Pro navrhovatele proto bylo překvapivé, že nesouhlas s automatickou prolongací Smluv nevyvolalo zamýšlené právní následky pro předčasnost takového úkonu.

Z úkonu navrhovatele doručeného odpůrci dne 30. dubna 2020 přitom jednoznačně vyplývá vůle navrhovatele ukončit smlouvu z důvodu uplynutí doby, na kterou byla uzavřena.

Správní orgán poznamenává, že k přispění nesrozumitelnosti a překvapivosti celé situace rovněž přispěl i fakt, že VPPS upravují lhůtu pro učinění nesouhlasu s automatickou prolongací Smluv odlišně. I když tento rozpor je vyřešen ujednáním v samotných VPPS, kdy se v případě rozporu VPPS a Produktových podmínek použijí Produktové podmínky, je to pro spotřebitele velmi matoucí a nepřehledné.

Spotřebitel je v podstatě odpůrcem nucený studovat do posledního detailu celou smluvní dokumentaci a porovnávat případné rozdílnosti, přestože v VPPS je uvedeno odlišné pravidlo pro učinění úkonu oznámení o zamezení prolongace právního vztahu.

Rovněž muselo být pro navrhovatele problematické určit prakticky začátek účinnosti Smluv a s tím spojené datum ukončení platnosti těchto Smluv a od toho se odvíjecí limitovanou lhůtu pro úkon nesouhlasu s automatickou prolongací Smluv. Samy Smlouvy stanovují svou účinnost a tím počátek počítání doby určité ke dni jejich podpisu zákazníkem, ovšem současně se Smlouvami určuje jiná doba platnosti ceníku sjednaného podle produktu.

Správní orgán se dále zabýval podmínkou výslovného přijetí překvapivých obchodních podmínek dle § 1753 občanského zákoníku, neboť dle dikce zákona „*Ustanovení obchodních podmínek, které druhá strana nemohla rozumně očekávat, je neúčinné, nepřijala-li je tato strana výslovně...*“

Otázkou je, jak posuzovat splnění podmínky výslovného přijetí, kdy tedy bude konkrétní ustanovení obchodních podmínek výslovně přijato a nehrozí mu sankce neúčinnosti.

Odpůrce předložil správnímu orgánu listiny nazvané *Předsmluvní informace pro zákazníky – spotřebitele a Produktové podmínky Partner*, které jsou pro obě odběrná místa shodná. V Předsmluvních informacích jsou drobným písmem uvedeny informace týkající se dodavatele a smluvní dokumentace, předmětu Smlouvy, produktu Partner a právo na odstoupení od smlouvy, reklamace, mimosoudní vyřizování stížností spotřebitelů a stanovení ceny, tedy informace, které je nutné sdělit zákazníkovi v postavení spotřebitele před uzavřením smlouvy dle § 1811 a § 1820 občanského zákoníku.

Ohledně délky trvání Smlouvy dokument uvádí, že se jedná o Smlouvu na dobu určitou v délce 27 měsíců, není-li zvoleným ceníkem určena jiná délka trvání smlouvy. Účinnost Smlouvy počíná běžet zahájením příslušné komodity. Smlouva se automaticky prodlužuje vždy o původní dobu trvání. Lhůta pro oznámení odmítnutí prodloužení Smlouvy byla stanovena ve lhůtě nejdříve 4 měsíce a nejpozději 3 měsíce před uplynutím doby trvání Smlouvy.

V Produktových podmínkách Partner jsou upraveny již jen cenové a platební podmínky a doba trvání Smlouvy. V části *Doba trvání Smlouvy* je poté v jednom odstavci uvedeno, že se uzavírá Smlouva na dobu určitou, která končí uplynutím 27 měsíců od zahájení dodávek a dále je v tomto odstavci stanovena lhůta pro písemné oznámení jedné ze smluvních stran, že trvá na ukončení Smlouvy k uvedenému datu v délce nejdříve 4 měsíce a nejpozději 3 měsíce před uplynutím doby trvání Smlouvy.

Navrhovatel podepsal Produktové podmínky Partner dne 16. července bez uvedení roku, přičemž tímto podpisem měly být zřejmě stvrzeny i Předmluvní informace jako součást celého dokumentu. Tato skutečnost vyplývá z očíslování stránek daných dokumentů, kdy Předmluvní informace jsou očíslovány jako *Strana 1/2* a Produktové podmínky jako *Strana 2/2*. Odpůrce tak nedal navrhovateli Produktové podmínky podepsat zvláště z důvodu jejich důležitosti a aby poukázal na jejich důležitost, jak tvrdil.

Správní orgán se zabýval otázkou, zda takovéto vyčlenění ustanovení obchodních podmínek, týkající se sdělení nesouhlasu s prolongací Smluv v uvedeném časovém rozmezí do samostatných dokumentů, a následný podpis jednoho z nich jako posledního v jejich pořadí navrhovatelem, splňuje podmínku výslovného přijetí tohoto ustanovení.

Správní orgán se plně ztotožňuje se závěrem uvedeným v odborné literatuře, kdy nejpraktičtější způsobem výslovného přijetí ustanovení obchodních podmínek jako ochrany před jejich neúčinností bude upozornění ve smlouvě na překvapivé ujednání s označením jeho obsahu (např. větou: *Překvapivá mohou být ujednání: čl. 6.1. Smluvní pokuta v případě nedodání zboží včas*) nebo upozornění ve smlouvě na překvapivé ujednání bez označení jeho obsahu (např. *Překvapivá mohou být ujednání: čl. 6.1.*). Tento způsob na jedné straně nevyžaduje opis konkrétního ustanovení do smlouvy, na druhou stranu je dostatečně určitý ve vztahu ke konkrétnímu ujednání obchodních podmínek (BEJČEK, Josef; KOTÁSEK, Josef; PŘÍKAZSKÁ, Monika a kolektiv. *Obchodní podmínky*. 1. vyd. Brno : Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 2016, s. 171).

Naopak při vytknutí více překvapivých ujednání na samostatné místo obchodních podmínek (a zajisté i do samostatného dokumentu, tak, jak jsou uvedeny v Předmluvních informacích a Produktových podmínkách) absentuje projev vůle směřující ke konkrétnímu ustanovení, neboť je podpis zákazníka připojen k většímu množství pravidel, a proto se stává nepřehledným. Pokud by však zákazník připojil svůj podpis u každého konkrétního překvapivého ustanovení obchodních podmínek, lze hovořit o jeho výslovném přijetí.

Nutno však konstatovat, že nikde v Předmluvních informacích pro zákazníky ani v Produktových podmínkách není uvedeno, že informace v něm uvedené jsou dodavatelem považovány za ustanovení, která by mohl zákazník považovat za překvapivá ve smyslu § 1753 občanského zákoníku.

V této úvaze je správní orgán utvrzen už jen tím, že v Předmluvních informacích jsou uvedeny informace jako např. dodavatel a předmět smlouvy, což není pro zákazníka, který jedná s konkrétním dodavatelem za účelem uzavření smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny/plynu, ničím překvapivým. Obdobně lze přistoupit i k poučení ohledně mimosoudního vyřizování sporů, neboť na této informaci nenalézá správní orgán taktéž žádnou překvapivost.

Naopak v přehledu těchto základních informací jsou neočekávaně zahrnuty informace o nutnosti provést úkon nesouhlasu s automatickou prolongací Smluv v rozmezí 4 až 3 měsíců před uplynutím doby trvání Smlouvy, aniž by byl spotřebitel upozorněn, že se jedná o ujednání, které může být pro ukončení Smlouvy zcela zásadní. Stejně je postupováno i v Produktových podmínkách.

Ostatně ani samotný právní pojem „překvapivé ujednání“ se v drobném textu obou dokumentů vůbec nevyskytuje. Již z tohoto důvodu odpůrce nemohl navrhovatele ve smyslu § 1753 občanského zákoníku řádně seznámit a překonat tak nedostatek ujednání, které spotřebitel nemohl rozumně očekávat, když uzavřel Smlouvu na dobu určitou.

Taková důležitost ujednání Produktových podmínek se nakonec projevila až v době, kdy navrhovatel úkon nesouhlasu s automatickou prodloužením Smluv provedl, a ke svému překvapení se dozvěděl, že nedodržel výpovědní lhůtu, tj. že úkon nesouhlasu byl proveden předčasně a nikoliv v „časovém okně“ 4 až 3 měsíců před koncem Smluv.

Pokud navrhovatel pod drobný text Produktových podmínek připojil svůj podpis, přičemž tento podpis byl zjevně proveden až po uzavření Smluv, jelikož k uzavření Smluv došlo 25. června 2018 a podpis pod Produktovými podmínkami je datován 16. červencem, což znamená, že i bez uvedení roku podpisu lze usoudit, že podpis Produktových podmínek s připojenými Předmluvními informacemi neprobíhal zcela v pořádku. Pokud tyto dokumenty byly rovněž podepsány takto „dodatečně“, lze polemizovat v jakém rozsahu mu jednotlivá ustanovení byla vysvětlena, tím spíše se navrhovateli nemohlo dostat vysvětlení, že smyslem Předmluvních informací a zejména Produktových podmínek je výslovné přijetí některých ujednání, které nemohl navrhovatel ve Smlouvě rozumně očekávat. Proto nelze takové jednání považovat za výslovné přijetí ve smyslu § 1753 občanského zákoníku.

Z obsahu dokumentů s označením Předmluvní informace a Produktové podmínky lze dospět ke zjištění, že odpůrce jako předkladatel a tvůrce obchodních podmínek vytvořil pouze další dokumenty opisující obsah smluvní dokumentace, které jsou předkládány zákazníkovi, aniž by spotřebitele výslovně upozornil na problematiku ujednání.

Nicméně takový postup zjevně nemohl materiálně nahradit a nenahradil postup předpokládaný § 1753 občanského zákoníku, protože navrhovatel nebyl jako druhá smluvní strana výslovně upozorněn na sporné ujednání ohledně určené lhůty k učinění nesouhlasu s automatickou prodloužením Smluv, která se až odstupem času v případě ukončení Smluv stala pro navrhovatele překvapivým ujednáním.

Správní orgán tedy dospěl k závěru, že omezení zákazníka v možnosti zaslat nesouhlas s automatickým prodloužením Smluv nejdříve 4 měsíce před koncem doby určité, je překvapivým ujednáním, a ani podpis navrhovatele na listině Produktové podmínky spojené s Předmluvními informacemi tuto překvapivost nezhojil.

Správní orgán proto považuje úkon navrhovatele ze dne 30. dubna 2020 za právní jednání, kterým bylo zamezeno v dalším pokračování právních vztahů po 25. září 2020.

Pro požadavek odpůrce na časové omezení jednání navrhovatele nejdříve 4 měsíce před uplynutím doby určité nedohledal v řízení správní orgán ani žádný racionální a objektivní důvod. Naopak, pokud navrhovatel dal s dostatečným časovým předstihem najevo vůli nepokračovat v právním vztahu s odpůrcem, měly smluvní strany najisto postaveno, že jejich právní vztah ke dni 25. září 2020 skončí. Navrhovatel pravděpodobně hodlal využít zákonné právo na změnu dodavatele a odpůrce s dostatečným časovým předstihem věděl, že navrhovatel již nebude jeho zákazníkem. Odpůrce ostatně v řízení neuváděl žádné objektivní a racionální důvody časové limitace provedení úkonu o zamezení prodloužení v rozmezí 4 až 3 měsíců před uplynutím doby určité. Odpůrce se omezoval pouze na obsah Produktových podmínek, aniž by vůbec vysvětlil důvody stanovení časového rozmezí, především sporného 4 měsíčního počátku rozmezí.

V řízení tak bylo zjištěno že právní vztahy s předmětem dodávky plynu do odběrného místa EIC [REDAKCE] a s předmětem dodávky elektřiny do odběrného místa EAN [REDAKCE]

zanikl na základě nesouhlasů s automatickým prodloužením Smluv doručeným odpůrci dne 30. dubna 2020, a to k datu 25. září 2020, tedy uplynutím doby trvání Smluv.

III. Závěr

Podle § 141 odst. 4 správního řádu ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Energetický regulační úřad při svém rozhodování přihlédl k podkladům a důkazním prostředkům založeným ve správním spisu, zejména provedl důkazy vyjádřeními navrhovatele ze dne 26. října 2020, ze dne 1. prosince 2020, ze dne 7. února 2021, vyjádřeními odpůrce ze dne 23. listopadu 2020, ze dne 19. ledna 2021, ze dne 4. března 2021, Smlouvami, VPPS, Předmluvními informacemi, Produktovými podmínkami, e-maily ze dne 30. dubna 2020, e-maily ze dne 25. května 2020, plnou mocí společnosti Český spotřebitelský servis energií s.r.o. ze dne 8. července 2019, nesouhlasy s automatickou prolongací Smluv ze dne 13. srpna 2019, e-mailem ze dne 11. září 2020.

Energetický regulační úřad hodnotil podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, a to každý jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemných souvislostech; přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co účastníci uvedli.

V daném případě bylo zjištěno, že právní vztahy mezi panem [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], jako zákazníkem, a společností CENTROPOL ENERGY, a.s., se sídlem Vaníčkova 1594/1, 400 01 Ústí nad Labem, IČ 25458302, jako obchodníkem s elektřinou a s plynem, založené smlouvou o sdružených službách dodávky elektřiny k odběrnému místu EAN [REDAKCE] ze dne 25. června 2018 č. 0000973432 a smlouvou o sdružených službách dodávky plynu k odběrnému místu EIC [REDAKCE] ze dne 25. června 2018, zanikly uplynutím doby trvání smlouvy ke dni 25. září 2020.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Mgr. Kamila Andersová
oprávněná úřední osoba
oddělení sporných a schvalovacích řízení

Rozdělovník: navrhovatel – [REDAKCE], zastoupený společností Český spotřebitelský servis energií s.r.o.

odpůrce – CENTROPOL ENERGY, a.s.